

РЕШЕНИЕ

№ 6506

гр. София, 01.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав,
в публично заседание на 28.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **5139** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от АПК, вр. чл. 118 КСО. Подадена е жалба от П. Д. К., с адрес: [населено място],[жк], № 43, вх. Б, ап. 44 срещу Решение 215321-104/02.05.2023г. На Директорра на ТП на НОИ – С.-град, с което е потвърдено, на основание чл. 117, ал. 3 от КСО, Разпореждане [ЕГН]/284 от 27.01.2023 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване (ПО) в ТП на НОИ С.-град.

В жалбата се иска отмяна на решението, поради допуснато процесуално нарушение: Отказът се базирал на проверка за дружеството „Диамекс“ ЕООД, а не на „Диамекс“ ООД, което е издател на документа, удостоверяващ стажа на жалбоподателя. Не съответствали на закона и мотивите, че липсата на пререгистрация на дружеството водило до заличаването му като търговец. Издателят на решението нямал право на такава преценка. Жалбоподателят не можело да носи отговорност за неправомерните действия на своя работодател.

В съдебно заседание представител на жалбоподателя не се явява, като е представено писмено становище, с което се поддържа жалбата и се прави искане за разности.

Представителят на административния орган изразява становище за неоснователност на жалбата и иска решението да бъде потвърдено, по изложените в него съображения.

СГП не е изпратила представител.

Съдът обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и намери следното:

По делото е приложена административната преписка, от която непротиворечиво се установяват следните факти, които не са спорни между страните:

Със Заявление вх. № 0004988 от 15.12.2011 г. П. Д. К. е направил искане за отпускане на социална пенсия за инвалидност по чл. 90 от Кодекса за задължително обществено осигуряване (КСО), като е представил и експертно решение/ЕР/ на ТЕЛК № 1263/05.05.2011 г., с което се установява 80 % трайно намалена работоспособност, с дата на инвалидизиране - 20.06.2004 г. и срок на инвалидност - до 01.05.2014г./л. 10-11/. В заявлението на К. е декларирано, че не получава друга пенсия и няма трудов стаж. С Разпореждане [ЕГН]/30.12.2011 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване му е отпусната социална пенсия за инвалидност от 15.12.2011 г., със срок на до 01.05.2014 г., по чл. 90, ал. 1 от КСО/л. 15/. Към датата на инвалидност той е навършил 39г. С последващи разпореждания пенсията е осъвременявана, спирана и възобновявана. С Разпореждане № [ЕГН]/17.01.2022 г. социалната му пенсия за инвалидност е отпусната пожизнено на основание чл. 90а от КСО и чл. 30, ал. 3 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС) от 02.10.2020 г./л. 24/.

Със Заявление 2112-21-2927 от 29.08.2022 г. П. К. е направил искане за отпускане на лична пенсия за пенсия за инвалидност поради общо заболяване/ИОЗ/ по чл. 74 от КСО, към което е приложил ЕР на ТЕЛК 4014/02.12.2021 г. и Удостоверение обр. УП 30 № 9/03.10.1996 г., издадено от Д." ООД/л. 29/. Образувано е пенсионно производство за преценка на правото на ИОЗ на жалбоподаателя. по представения документ. С Писмо изх. № 2112-21-2927/16.09.2022 г. от Дирекция „Пенсии“ до Дирекция „Краткосрочни плащания и контрол“ (К.) е поискано да бъде извършена проверка на представения документ – УП 30/л. 39/, като са изразени съмнения в достоверността, предвид декларираното от жалбоподателя при отпускането на социалната му пенсия. В отговор с писмо 2112-21-2927#4/21.12.2022 г. на Дирекция К. е постъпила исканата информация за осигурителя „ДИАМЕКС“ ЕООД/л. 41/. Сочи се, че осигурителят бил регистриран 1989 г., по ф.д. 328/89г. На СГС. Към 31.01.2017 г. дружеството било непрегистриран търговец и съгласно §5г, ал. 4 от ПЗР на Закона за търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел се смятал за заличен. При направена справка в „Обединен осигурителен архив“ (ОА) на НОИ било установено, че осигурителят нямал предадени ведомости. При проверка в информационната система на НОИ се установило, че в архива на ТП на НОИ С.-град се съхранява осигурително досие на дружеството, с № 24846, но в него нямало трудови договори или други документи удостоверяващи осигурителен стаж на лица работили по трудово правоотношение. В хода на проверката от контролните органи бил осъществен контакт с жалбоподателя, който собственооръчно написал декларация, че не помни на какъв трудов договор е работил, кога е сключен договорът, датата му на постъпване на работа, размера на получаваното трудово възнаграждение и др./л. л. 42-43/.

Предвид установеното, представеното от жалбоподателя Удостоверени Обр. УП 30 не е приет за валиден документ за удостоверяване на трудов/осигурителен стаж за

периода от 01.08.1991г. до 01.10.1996г., съответно не е взет предвид при определяне правото и размера на личната пенсия.

В пенсионното производство е прието, че към датата на инвалидизиране - 20.06.2004 г., К. има навършена възраст 32г., 05месеца и 15 дни и осигурителен стаж 00 г., 03 м., 14 дни, а след тази дата – 04г., 07 м. И 23 дни. С Разпореждане № 5010862831284 от 27.01.2023 г. на длъжностно лице по ПО на П. Д. К. е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за ИОЗ, на основание чл. 74. ал. 1,т.4 от КСО, като е взето предвид, че право на такава пенсия имат осигурените лица над 30 годишна възраст, ако имат най-малко 5 години осигурителен стаж,от които 1/3 действителен осигурителен стаж (чл. 74, ал. 1 и 2 КСО) до датата на инвалидизиране и определяне на намалена работоспособност над 50 на сто/л. 46/.

Разпореждането е връчено на 13.02.2023г./л. 47/,обжалвано е в законния срок с мотив, че представеното удостоверение - УП 30, е издадено от „Диамекс“ ООД, в което жалбоподателят е работил, а проверката, на която се базира отказът е на „Диамекс“ ЕООД. Към жалбата е приложено и удостоверение 717/29.11.2022г.от „ВГ“ АД, удостоверяващо осигурителен стаж 7м. и 5 дни в периода 26.10.1989г.- 31.05.1990г./л. 49-50/.

Въз основа на тази жалба е издадено обжалваното решение, с което тя е отхвърлена. За да потвърди разпореждането решаващият орган приема изцяло фактите, на които се базира, както и правните му заключения. Излага мотиви в следния смисъл: Пенсионният орган действал в условията на обвързана компетентност и бил длъжен да се съобрази с материалния закон. В жалбата си К. навел твърдения, че е работил в дружество „ДИАМЕКС“ ООД, а не в „ДИАМЕКС“ ЕООД, които възражения са отхвърлени, предвид данните от извършена проверка в Търговския Регистър (ТР) и Информационнага система „Л.“, по БУЛСТАТ на дружеството, от която следвал извода, че „ДИАМЕКС“ ООД и „ДИАМЕКС“ ЕООД са едно и също дружество. От досие № 24846 на дружеството „Диамекс“ ООД, булстат[ЕИК], ин-0071/03.07.1989г. Се установявало, че то е смесено българо-белгийско-панамско дружество, със седалище и адрес на управление: [населено място]. [улица]; регистрирано с решение от 20.04.1989 г., ф.д. 328/89 г. на СГС, с представляващ и управляващ - С. И. П., вписано под партиден № 1, том 1, регистър IV, стр. 2 и вписването обнародвано в ДВ. бр. 35/09.05.1989 г. С Решение № 8/12.02.1997 г. на СГС и Решение 9/15.04.1997г. на СГС били вписани промяна на седалището и адреса на управление на „ДИАМЕКС“ ООД - община „С.“, [улица] два броя декларации на „ДИАМЕКС“ ООД, с искане за издаване на осигурителна книжка. Към досието била налична и електронна справка с вписани от СГС промени по ф.д. № 328/89 г. за „ДИАМЕКС“ ООД, с които се заличавал като съдружник „А. файнс ссг“,като дружеството продължавало дейността си като еднолично дружество с ограничена отговорност „ДИАМЕКС“ ЕООД. От данните в досието на осигурителя следвало, че „ДИАМЕКС“ ООД, Булстат[ЕИК] и „ДИАМЕКС“ ЕООД, Булстат 0006472, са едно и също дружество, управлявано и представлявано от С. И. П..

С решението си решаващият орган признава стажът на жалбоподателя по приложеното УП-30, № 717/29.11.2022г. за осигурителен стаж към ВГ АД, на

длъжност „помощник готвач”, за периода от 26.10.1989 г. до 31.05.1990 г. (Огодини 07 месеца 05 дн),прибавен към установения осигурителен стаж 00 г. 03 м. 14 дни, с което осигурителния стаж се установява на общо 00 години 10 месеца 19 дни до датата на инвалидизиране. Този стаж е оценен като неотговарящ на чл. 74 ал. 1, т. 4 от КСО. изискващ най-малко 5 години осигурителен стаж, от които 1/3 - действителен осигурителен стаж, до датата на инвалидизиране и определена намалена работоспособност над 50 на сто.

С тези мотиви жалбата е оставена без уважение.

Описаните факти се установяват непротиворечиво от доказателствата по делото и не са спорни между страните.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното: Жалбата е подадена от надлежна страна, срещу акт подлежащ на съдебен контрол и в законоустановения срок, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна. Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК настоящият състав следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК. В тази връзка съдът установи, че оспореното решение е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО. Съгласно чл. 98, ал. 1, т.1 от КСО компетентността за издаване на разпореждания за определяне на пенсии е предоставена на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в ТП на НОИ или на други длъжностни лица, определени от ръководителя на съответното ТП на НОИ. Потвърденото с оспореното решение разпореждане е издадено от компетентен орган – длъжностно лице по ПО в ТП на НОИ С.-град, съгласно заповед №1015-21-247/04.12.2018г., приложена по делото /л.48/. Оспореното решение е издадено в предвидената от закона форма, не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила.

Настоящият съдебен състав намира, че изводите на органа, обективирани в процесното решение, с което е потвърдено разпореждането на длъжностното лице, противоречат на закона, а аргументите за това са следните:

Пенсиите за инвалидност са уредени в Раздел II на Глава шеста от КСО. В нормата на чл. 74 от КСО е регламентирано правото на пенсия за инвалидност поради общо заболяване. Според чл. 74, ал. 1, т. 4 от КСО, осигурените придобиват право на пенсия за инвалидност поради общо заболяване, ако са загубили работоспособността си и имат осигурителен стаж, придобит до датата на инвалидизиране, а за слепите по рождение и за ослепелите преди постъпване на работа – до датата на заявлението по чл. 94 КСО, ако са над 30-годишна възраст - 5 години.

Въз основа на така очертаната нормативна рамка се стига до извод, че за да възникне правото на пенсия за инвалидност за общо заболяване по смисъла на чл. 74, ал. 1, т. 4 от КСО са необходими следните предпоставки: лицето трябва да е загубило работоспособността си и да притежава определен осигурителен стаж, който зависи от възрастта, на която е било към датата на инвалидизирането му. От представените по

делото писмени доказателства се установява, че жалбоподателят към датата на инвалидизирането си е бил над 30 години – на 39г. За придобиване на право на пенсия следва да докаже 5 години осигурителен стаж, като съгласно чл. 74, ал. 2 от КСО, една трета от осигурителния стаж трябва да е действителен.

По отношение на осигурителния стаж, жалбоподателят се позовава на представения документ, образец УП 30. В документа/л. 32-33 от делото/, в което е отразен осигурителен стаж за периода 01.08.1991г. - 01.10.1996г., като технически сътрудник, съдът констатира следното: отразено е, че е издаден на 03.10.1996г. на основание Инструкцията за документи за реда и начина за издаване на трудов стаж /ДВ, бр. 20/12 март 1969г./ и §101 от ППЗП и въз основа на изплащателните документи. Документът има подпис на счетоводител и управител на дружеството, и печат.

Според ИНСТРУКЦИЯ № 2492 ЗА РЕДА И НАЧИНА ЗА ИЗДАВАНЕ НА ДОКУМЕНТИ ЗА ТРУДОВ СТАЖ ИЗДАДЕНА ОТ МИНИСТЕРСТВОТО НА ФИНАНСИТЕ, КОМИТЕТА ПО ТРУДА И РАБОТНАТА ЗАПЛАТА И ЦС НА ПРОФСЪЮЗИТЕ, в сила от 29.12.1967 г.,Обн. ДВ. бр.20 от 12 Март 1968г.:

“1. Трудов стаж се установява с осигурителни, трудови или занаятчийско-ученически книжки, с удостоверения образец УП-30 и УП-72, със справки, както и с документи, предвидени по международни спогодби.

Приравнено на трудов стаж време се установява с документи, предвидени по особени разпоредби.

2. Удостоверение обр. УП-30 издават учрежденията, предприятията и организациите, в които е придобит трудовият стаж, или техните правоприемници.

3. Удостоверения и справки за трудов стаж се издават въз основа на раздавателни ведомости, списъци, партидни книги и други финансово-счетоводни отчетни документи, по които е извършвано изплащането на трудовото възнаграждение, или въз основа на документите в картотеките на осигурените, по които е извършвано общественото осигуряване.

4. При липса на първична финансово-счетоводна отчетна документация учрежденията, предприятията и организациите, в които е придобит трудовият стаж, или техните правоприемници, както и държавните архиви, по изключение могат да издават удостоверения обр. УП-30 за трудов стаж на работници и служители по реда, определен в § 101, ал. 3 от Правилника за прилагане на Закона за пенсиите.

Учрежденията, предприятията и организациите са длъжни да издават по този ред удостоверения за трудов стаж въз основа на автентични документи, щом те съдържат достатъчно данни, че трудовият стаж е действително положен, а така също и за неговата продължителност, като заповеди или протоколи за назначаване, уволняване, класиране, разрешаване на отпуск и др.

В удостоверенията за трудов стаж, издавани на основание § 101, ал. 3 от Правилника за прилагане на Закона за пенсиите по посочения в предходната точка ред,

задължително се отбелязва липсата на първичните изплащателни документи и причините за това, основанието за издаване на удостоверенията и всички документи, въз основа на които те са съставени.

Удостоверение за трудов стаж по този ред не се издава за времето, през което наетото за работа лице е лишено от трудово възнаграждение или не е получавало такова по други причини, с изключение за времето, прекарано в законоустановен неплатен отпуск, и друго време, зачитащо се за трудов стаж по Кодекса на труда. Също така не се издава удостоверение по този ред и в случаите, когато трудовият стаж се зачита съобразно изискванията на § 95, 97 и 98 от Правилника за прилагане на Закона за пенсиите, щом липсват автентични писмени данни за броя на отработените през календарната година работни дни, съответно за броя на лекторските часове или за размера на полученото трудово възнаграждение, отразени помесечно.

Редовно издадените преди тази инструкция удостоверения и справки за трудов стаж се приемат за класиране и пенсиониране.

...

8. Удостоверенията обр. УП-30 и УП-2 и трудовите книжки се подпечатват от ръководителя и отговорния счетоводител и се подпечатват с печата на учреждениято, предприятието или организацията.

Другите удостоверения и справки за трудов стаж и приравнено на трудов стаж време се подписват от органите, овластени от закона с издаването им, и се подпечатват с печата на учреждениято или организацията“.

Съгласно чл. 101 от ППЗП, действал към момента на издаване на документа:

“XI. УСТАНОВЯВАНЕ НА ТРУДОВ СТАЖ

Чл. 101. (1) Трудовият стаж се установява с осигурителни, трудови или занаятчийски ученически книжки или с документ, издаден от съответното предприятие, учреждение или организация.

(2) Документът се издава въз основа на изплащателните ведомости или партийни книги, като се посочва:

а) (нова - ДВ, бр. 40 от 1991 г., изм., бр. 5 от 1993 г.) категорията труд и съответната точка от Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране, по която се предлага, а за времето след 1 март 1991 г. и размерът на осигурителната вноска;

б) (изм. - Изв., бр. 65 от 1960 г., предишна буква "а", ДВ, бр. 40 от 1991 г.) датата на постъпването и датата на напускането на работата, а за надничарите се отбелязват и

отработените надници за съответните месеци, когато са работили по-малко от 25 дни в месеца. Тази разпоредба не се отнася за случаите, упоменати в ал. 6 на чл. 96, при които отработените надници се посочват помесечно;

в) (изм. - ДВ, бр. 102 от 1967 г., бр. 61 от 1984 г., предишна буква "б", бр. 40 от 1991 г., отм., бр. 76 от 1996 г.)

(3) (Нова - ДВ, бр. 45 от 1965 г., доп., бр. 102 от 1967 г., изм., бр. 59 от 1977 г., бр. 59 от 1989 г., бр. 5 от 1993 г.) В случаите, когато изплащателните ведомости или партидните книги липсват, предприятията, учрежденията, организациите или техните правоприменници по изключение могат да издават удостоверения за трудов стаж и трудово възнаграждение и въз основа на други документи, щом те съдържат достатъчно данни, че трудовият стаж е действително положен, а така също и за неговата продължителност. Такива документи могат да бъдат удостоверения, заповеди или протоколи за назначаване и уволняване, за класиране, за разрешаване на отпуск и други автентични документи, издадени по време на полагане на трудовия стаж.

(4) (Нова - Изв., бр. 65 от 1960 г., предишна ал. 3, ДВ, бр. 45 от 1965 г., зал., бр. 7 от 1975 г., нова, бр. 59 от 1989 г., изм., бр. 5 от 1993 г.) Когато няма данни за получаваното трудово възнаграждение, в издаваните документи за пенсиониране се посочва минималната (началната) заплата, предвидена за съответната длъжност в съответния отрасъл или дейност”.

Начинът на установяване на осигурителен стаж към момена е уреден в чл. 40 от НПОС:

„Чл. 40. (1) (Изм. - ДВ, бр. 19 от 2003 г., в сила от 01.01.2003 г., изм. - ДВ, бр. 48 от 2006 г., изм. - ДВ, бр. 15 от 2007 г., в сила от 01.01.2007 г., изм. - ДВ, бр. 16 от 2012 г., в сила от 01.01.2012 г., изм. - ДВ, бр. 33 от 2013 г., в сила от 09.04.2013 г.) Осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 48 от 2006 г., изм. - ДВ, бр. 15 от 2007 г., в сила от 01.01.2007 г., предишна ал. 3 - ДВ, бр. 2 от 2010 г., в сила от 01.01.2010 г., изм. - ДВ, бр. 16 от 2012 г., в сила от 01.01.2012 г., изм. - ДВ, бр. 33 от 2013 г., в сила от 09.04.2013 г.) Осигурителният доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски, се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО или с осигурителна книжка, както и с документ по утвърден образец. Осигурителният доход за времето, през което е получавано обезщетение от държавното обществено осигуряване, изплащано от териториалното поделение на НОИ, се установява с данни от информационната система на НОИ.

(3) (Предишна ал. 2, изм. - ДВ, бр. 2 от 2010 г., в сила от 01.01.2010 г., изм. - ДВ, бр. 74 от 2020 г., в сила от 01.01.2020 г.) Документите по ал. 1 и 2 се издават въз основа на ведомости за заплати, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд.

(4) (Нова - ДВ, бр. 19 от 2003 г., в сила от 01.01.2003 г.) За времето след 31 декември 2002 г., ако продължителността на осигурителния стаж за лицата, работещи по трудово или по служебно правоотношение, е равна на продължителността на трудовия или на служебния стаж, в трудовата или в служебната книжка при прекратяване на правоотношението се вписва от осигурителя следният текст: "Осигурителният стаж е равен на зачетения трудов (служебен) стаж." Ако в трудовата или в служебната книжка не е направено посоченото вписване, осигурителният стаж се установява с документ по образец, утвърден от управителя на Националния осигурителен институт, издаден от осигурителя.

(5) (Предишна ал. 4 - ДВ, бр. 19 от 2003 г., в сила от 01.01.2003 г., изм. - ДВ, бр. 13 от 2011 г., в сила от 01.01.2011 г.) В случаите, когато документите по ал. 3 липсват, осигурителите или техните правоприменници по изключение могат да издават удостоверения за осигурителен стаж и трудово възнаграждение или за осигурителен доход и въз основа на други автентични документи, щом те съдържат достатъчно данни за осигурителния стаж и за осигурителния доход.

(6) (Предишна ал. 5, доп. - ДВ, бр. 19 от 2003 г., в сила от 01.01.2003 г., изм. - ДВ, бр. 15 от 2007 г., в сила от 01.01.2007 г.) Когато няма данни за трудовото възнаграждение, в издаваните документи за пенсиониране се посочва минималната работна заплата за страната за съответния период, а за времето след 31 декември 2002 г. - минималния месечен осигурителен доход за работниците и служителите и за лицата, работещи по договори за управление и контрол на търговски дружества.

(7) (Нова - ДВ, бр. 36 от 2001 г., предишна ал. 6 - ДВ, бр. 19 от 2003 г., в сила от 01.01.2003 г., изм. - ДВ, бр. 25 от 2004 г., доп. - ДВ, бр. 48 от 2006 г.) Когато няма данни за осигурителния доход за определен период към датата на подаване на заявлението за пенсия, размерът на пенсията се определя въз основа на минималната работна заплата, установена за страната, за съответния период, а за времето след 31 декември 2002 г. - въз основа на минималния месечен осигурителен доход за работниците и служителите и за лицата, работещи по договори за управление и контрол на търговски дружества.

(8) (Нова - ДВ, бр. 25 от 2004 г., изм. - ДВ, бр. 74 от 2020 г., в сила от 01.01.2020 г.) След предварително разрешение от териториалните поделения на НОИ документи за осигурителен стаж и доход издават ведомствата, предприятията и организациите, които съхраняват ведомости за заплати или други финансово-счетоводни документи в случаите, когато осигурителят е прекратил дейността си и няма правоприменник. Този ред не се прилага, когато съхраняването на ведомости за заплати и издаването на документи за осигурителен стаж и доход е уредено с нормативен акт или с акт на Министерския съвет.

(9) (Нова - ДВ, бр. 48 от 2006 г., изм. - ДВ, бр. 16 от 2009 г., в сила от 01.01.2009 г., доп. - ДВ, бр. 16 от 2012 г., в сила от 01.01.2012 г., изм. - ДВ, бр. 17 от 2016 г., изм. - ДВ, бр. 74 от 2020 г., в сила от 01.01.2020 г.) До създаването на информационната система по чл. 5, ал. 12 от КСО териториалните поделения на НОИ издават документи за осигурителен стаж и доход въз основа на съхраняваните от тях

ведомости за заплати и други документи. Когато за определени периоди тези документи липсват, териториалните поделения на НОИ издават документи за осигурителен стаж и доход и въз основа на други автентични документи, доказващи изплащане на възнаграждения, а когато такива няма, се прилага ал. 6. Националният осигурителен институт издава удостоверения за направени осигурителни вноски и зачетен осигурителен стаж на членовете на трудово-производителните кооперации, които са се осигурявали по отменения Указ № 265 за взаимно осигуряване на членовете на трудово-производителните кооперации от 1953 г. (ДВ, бр. 110 от 1999 г.).“

При установените факти, съдът намира, че жалбоподателят е представил предвиден в законодателството документ за установяване на осигурителния и трудовия му стаж в дружеството „Диамек“ ООД, пререгистрирано като „Диамек“ ЕООД. Неоснователно са възраженията на жалбоподателя, че се касае за различни лица, доколкото по делото са представени документи от досието на осигурителя/л. 51-59/, които установяват идентичността на лицата. Промяната на формата на дружеството от ООД в ЕООД е свързано с изключване на съдружник/л. 59/ и не променя юридическото лице. Неоснователни са и възраженията, свързани с извода на решаващият орган, че на основание §5г, ал. 4 от ПЗР на Закона за Търговския регистър дружеството се счита за заличено. Този извод следва по силата на закона. Той, обаче, не е основание за непризнаване на издадения документ – УП 30, тъй като към датата, посочена в удостоверението - 03.10.1996. фирмата не е била заличена на посоченото основание. В представеното удостоверение е налице порок- не е посочено трудовото възнаграждение за определяне на размера на пенсията, съгласно чл. 101, ал. 4 от ППЗП. Този порок не е основание да се приеме за невалидно издаденото удостоверение, доколкото в сега действащият закон – чл. 40, ал. 7 от НПОС, е предвидено, че при липса на данни за осигурителен доход и работна заплата за определен период в документите, размерът на пенсията се установява на база минималната работна заплата за периода на полагания труд. От което следва, че този порок на удостоверението засяга единствено начина на определяне на размера на пенсията, а не нейната дължимост.

От изложеното, съдът приема, че не са налице основанията за отказ да се признае стажа по представеното удостоверение УП-30, посочени в разпоредбата и решението, с което е потвърдено. Неоснователни са и изложените аргументи, свързани издаденото удостоверение – то е издадено в по утвърден образец, в предвидената форма, подписано е от счетоводител и управител на дружеството, сочи се, че се издава на основа налични към момента изплащателни документи, от което следва, че удостоверява реален стаж. То удостоверява установения стаж и заеманата длъжност, както и основанието на което е издадено. Неоснователни са съображенията за отказ, свързани с декларациите, подадени от жалбоподателя.

В първата декларация, подадена на 15.12.2011г./л. 10/от делото, действително се сочи, че жалбоподателят няма трудов стаж. Същата може да се дължи на неправилна преценка и незнание от негова страна за необходимия стаж за прилагане на разпоредбата на чл. 74 от КСО. Видно е, че решаващият орган е признал стаж на жалбоподателя въз основа на удостоверение 717/29.11.2022г., положен в периода

26.10.1989г.-31.05.1990г., който също не е деклариран в декларацията от 15.12.2011г., което подкрепя извода на съда. Не е основание за отказ и липсата на спомен у жалбоподателя през 2022г. на подробности за положения труд и получаваната работна заплата през 1991-1996г., както и непредаването от страна на осигурителя на ведомостите, доколкото работникът не може да бъде държан отговорен за неправомерни действия на своя работодател. Представени са от страна на жалбоподателя писмените доказателства, с които разполага за установяване на стажа. По силата на закона, действал към момента на издаването им, те установяват осигурителен и трудов стаж. В обжалвания акт не се сочат конкретни пороци на този акт, които го правят невалиден, а описаните не представляват основания, на които може да се откаже отпускане на търсената пенсия.

С оглед изложеното, оспореното решение, с което е отхвърлена жалбата срещу разпореждането на длъжностно лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С. — град, следва да бъде отменено, като противоречащо на материалния закон. Тъй като съгласно разпоредбата на чл. 98, ал. 1 КСО, компетентен да се произнесе по заявлението за отпускане на пенсия е длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в териториалното поделение на НОИ, преписката следва да бъде върната за ново произнасяне по заявлението за отпускане на пенсия по чл. 74, ал. 1, т. 4 от КСО при спазване на указанията на съда по тълкуване и прилагане на закона.

При този изход на делото, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени и направените разноски, в размер на 1200.00 лв.-договореното и изплатено адвокатско възнаграждение, съгласно приложен договор за правна защита и съдействие /л.80/ и списък /л.79/. По възражението на прекомерност на адвокатското възнаграждение, съдът счита същото за неоснователно, тъй като посочената сума не може да се определи като прекомерна, предвид фактическата и правна сложност на делото и процесуалното му развитие.

По изложените съображения, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение 215321-104/02.05.2023г. на Директора на ТП на НОИ – С.-град, с което е потвърдено, на основание чл. 117, ал. 3 от КСО, Разпореждане [ЕГН]/284 от 27.01.2023 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване (ПО) в ТП на НОИ С.-град.

ОТМЕНЯ разпореждане [ЕГН]/284 от 27.01.2023 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С.-град.

ИЗПРАЩА делото на длъжностно лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С. - град за ново произнасяне, в законоустановения срок, по заявление вх.№ 2112-21-2927/29.08.2022 г. на П. Д. К., съгласно указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на решението.

ОСЪЖДА Териториално поделение на Национален осигурителен институт С. - град

да заплати на П. Д. К., ЕГН [ЕГН], разноси по делото в размер на 1200 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия: